

vet, følte han det skruet og brændte det. Saa skrev han et andet i Stedet, hvori han mest fortalte om sin Bog.

„Det er en Pokkers Tid, det tager med det Trykkeri. Det er nok de Tegninger, der forsinker; de skal jo skæres i Træ. Veed du forresten, jeg tænker paa at ændre Bogens Titel. „Nye Tider“ lyder saa almindeligt. „Fremtidsstaten“ vil jeg kalde den. Klinger det ikke godt?“

*

*

*

Man var kommen ind i Oktober, og Per var endelig bleven færdig med sine Rejseforberedelser. Det var hans Hensigt først at tilbringe nogen Tid i Tyskland og besøge et Par af de bekendteste tekniske Instituter dernede. Senere vilde han se at faa Lejlighed til at følge et eller andet af de store Vandbygningsarbejder, der udførtes af det engelsk-amerikanske Verdensfirma Blackbourn & Gries, hvortil hans Svigerfader havde lovet at skaffe ham Anbefaling. Iøvrigt agtede han sig til Paris, London, New-York og et Par andre af de nordamerikanske Storstæder. I det hele vilde han blive borte et Par Aar.

Skønt Jakobe ikke fattede, hvordan denne lange Tid skulde gaa for hende, gjorde hun ingen Indvendinger. Ja, det var endogsaa hende, der havde faaet det ene Aar lagt til. Per selv havde ment at kunne nøjes med den halve Tid; men hun bad ham indtrængende om ikke at forhaste sig, og hun fandt i dette Punkt Medhold hos sin Fader, der en Dag lod Per kalde til sig paa sit Kontor og her overgav ham et Akkreditiv paa fem Tusinde Kroner med den Tilføjelse, at det skulde blive fornyet efter Udløbet af et Aar.

Midt under Travlheden med Indpakning og Fuldstændiggørelse af sit ret vidtløftige Rejseudstyr modtog Per en Dag et Brev fra Eberhard. Broderen skrev, at det var kommet ham for Øre, at han stod i Begreb med at begive sig til Udlandet; han vilde derfor ikke undlade at gøre ham bekendt med Faderens Tilstand, der nu var en saadan, at Katastrofen kunde ventes naarsom-